

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558000448/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Til Kongen af Danmarks Lehnsmand betroer jeg mit Liv og min Sikkerhed – tog Otto hastig Ordet – Kong Valdemar vil kræve mit Liv af eders Haand, og krummes her et Haar paa mit Hoved vil min Herre og Konge visse lig ikke lade blive Steen paa Steen af eders stolte Slot, Hr. Greve! jeg beder Eder derfor, hør mig! og kan jeg ikke retfærdiggjøre mig, saa er jeg eders Fange, til vor fælles Herre og Konge kan domme os imellem.»

»Saa tal, Dumdristige! hvo gav dig Ret til at liste dig ind paa mit Slot og behure os?»

»Jeg søgte Beskyttelse og Retfærdighed her, og Ingen forbød mig Indgangen. Jeg kom ikke for at behure og forraade Eder, og hvad jeg har hørt har jeg ingen Vidner paa imod Eder for min Konge.»

»Ræk mig din Dolk og dit Sværd, Ulykkelige! – sagde Grev Henrik – for din Ungdoms Skyld vil jeg skaane dit Liv.»

»Men eders Fange skal jeg maaskee være min Livstid, for aldrig at forraade hvor ærligt I og disse gode Herrer mener det med min Herre og Konge. Nei, Hr. Greve! min Frihed lader jeg mig ikke saa let afhandle. I troer maaskee, at en simpel Væbner ikke saa let vil savnes, og at Ingen vil spørge om den unge Danske, som her skulde bringe Kong Valdemar et ubetydeligt Budskab; – men i saa Fald forregner I Eder: mit Budskab er ikke ubetydeligt, og mit Navn ikke heiler – jeg er Kong Valdemars Søstersøn, Grev Otto af Luneborg.»

»Grev Otto! Kongens Søstersøn!» sagde den Ene forundret til den Anden og betragtede den kjække Yngling med Opmærksomhed.

Ogsaa Grev Henrik studsede, han kjendte strax den unge Greve, men han betænkte sig et Øieblik. »Ja saa! – sagde han derpaa listig, som han holdt det for en Usandhed – Kong Valdemars Søstersøn, Grev Otto af Luneborg rider altsaa Verden rundt i Ærinde til sin kongelige Morbroder, som en simpel Væbner, uden alt Følge; eller har Hr. Greven maaskee sit Følge udenfor og vil kun overraske mig i denne ligesaa ydmyge som smagfulde Forklædning?»

»Eders Vantro er ikke naturlig, Hr. Greve! – svarede Otto og gjen- uenskuede den listige Grev Henriks Anslag – I fandt maaskee eders Regning bedst ved at lade mig gjælde for hvad jeg synes, og kaste mig i Fængsel som en Landløber og Bedrager. Det Usandsynlige i, at jeg paa denne Maade kommer hid for at bringe min Konge et Budskab, endogsaa førend han er kommen her selv, kan et Veddemaal og en lystig Spøg forklare Eder, og at jeg, naatret jeg vilde være ukjendt,